

Arrest

nr. 297 560 van 23 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. HUYBRECHTS
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 april 2023 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. HUYBRECHTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Op 30 augustus 2022 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen (hierna: de commissaris-generaal) verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 27 oktober 2022 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 23 november 2022 besluit de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 4 april 2023 met nummer 287 188 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep.

1.3. Op 21 maart 2023 dient verzoeker een aanvraag in voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het kader van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie van 4 maart

2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU). De staatssecretaris voor Asiel en Migratie weigert op 7 april 2023 de gevraagde machtiging tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 06/04/2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingen-zaken (hierna DVZ). In het kader van deze aanvraag legde u volgende documenten voor: een Iraaks nationaal paspoort afgeleverd op 22/08/2016 en geldig tot 20/08/2024 en een Oekraïense permanente verblijfsvergunning afgeleverd op 06/08/2013.

Op 30/08/2022 werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. U diende tegen deze beslissing geen beroep in, waardoor deze definitief werd.

Op 27/10/2022 diende u een volgend verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Op 23/11/2022 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Op 08/12/2022 diende u tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen een schorsend beroep in, dat op heden nog steeds hangende is.

Op 21/03/2023 deed u bij de DVZ een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

In het kader van deze aanvraag legde u volgende documenten voor: het voormelde Iraaks nationaal paspoort, evenals de voormelde Oekraïense permanente verblijfsvergunning, evenals huurcontracten van 2014 tot en met 2017; een afschrift van de burgerlijke stand in verband met de adoptie van een Oekraïens kind van 2020; een afschrift van een geboorteakte van dit adoptiekind van 2020; uw diploma als specialist van 2012; een certificaat van uw specialisatie van 2014; een medisch attest voor het besturen van een voertuig van 2021; een bewijs van belastingen van 2012; een certificaat van aanwezigheid op “evidence and experience in the real word - improving patient care in retinal disease” van 2018; een medische kaart in verband met uw zicht van 2015; een attest van werkzaamheid als oogarts van 2016; een certificaat van aanwezigheid op “Congress of the European Society of Cataract and Refractive Surgeons” van 2021; een doktersattest van 2016; een certificaat van aanwezigheid op een workshop van 2018; een certificaat van deelname aan een conferentie van 2016; een certificaat als specialist van 2019; een certificaat technisch gebruik van een laser van 2018; een certificaat van waardering; een certificaat van aanwezigheid op een congres van 2022; jaarlijkse loonfiches van de période 2015-2017; een bewijs van werkzaamheid als oogarts voor de période 2016 - 2020; een bewijs van medische activiteiten van 2018; een attest van beroepsgeheim van 2014; een overeenkomst bijscholing van 2019; een bewijs van tijdelijk ontheemde persoon sinds 15/08/2014 in Donetsk van 2015; een bewijs van inschrijving in Kiev van 2015; examengegevens specialisatie oogarts 2012 - 2013; een aanvraag voor het legaliseren van medische documenten van 2012; een certificaat bewijs van studie voor de période 2006 - 2012; een certificaat van studies van 2009 en 2012; een werkboek van 2014; een medisch boek van 2021; een attest van werk voor de période 2020 - 2022; een foto van het nieuws en een foto met president Zelensky en elektronische linken in verband met de situatie in Irak.

Artikel 2, lid 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt dat de lidstaten dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toepassen op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

Om na te gaan of u in staat bent in veilige en duurzame omstandigheden naar uw land van oorsprong terug te kunnen keren, werd u op 15/03/2023 door de DVZ gehoord.

Tijdens dit gehoor verklaarde u dat u in 1988 in Bagdad (Irak) geboren bent en er tot 2006 verbleef. U gaf aan dat u in 2006 met een studentenvisum naar Donetsk (Oekraïne) verhuisde om er tot 2014 te verblijven. U gaf aan vervolgens naar Kiev (Oekraïne) te zijn verhuisd om daar tot 02/03/2022 te verblijven alvorens naar België te reizen om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaarde dat u tijdens uw verblijf in Irak er nooit gewerkt heeft en dat niet van plan bent. U gaf aan dat u in Oekraïne van 2006 tot 2012 algemene geneeskunde volgde en vervolgens in 2014 afstudeerde met als specialisatie oogarts/oftalmologie. U verklaarde dat u vervolgens aan het werk ging als oogarts in de twee beste ziekenhuizen van Oekraïne. U verklaarde dat u in 2011 een Oekraïens kind adopteerde, doch al lang geen contact meer hebt met de moeder van het kind en niet te weten waar het kind is aangezien u sinds 2014 niet meer in Donetsk verblijft. U gaf aan dat sommige kennissen van u zeggen dat het kind in Rusland verblijft, anderen zeggen dat het kind in Donetsk verblijft. U gaf aan dat hoewel u initieel met een studentenvisum naar Oekraïne reisde, u er een permanente verblijfsvergunning ontving in 2012 als gevolg van de adoptie van het Oekraïens minderjarig kind.

Gevraagd naar de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van oorsprong, Irak, gaf u aan "Kan ik iets toevoegen?". U gaf aan dat alles wat met u gebeurd is, door Irak is en u niet meer tijd wil zien verloren gaan. U gaf aan in Irak niemand meer te hebben en er vertrokken te zijn in 2006. U verklaarde dat uw zienswijze anders is dan de mensen van Irak, dat u in uw kinderjaren er in een oorlogssituatie woonde en niets meer met Irak wil hebben. U gaf aan er niet te willen werken, geen contact meer te hebben met mensen en niets meer van Irak te willen horen.

Wat uw mogelijkheid betreft om in veilige omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong, wijzen we er vooreerst op dat u geen verklaringen of bewijzen voorlegde waaruit blijkt dat u niet in veilige omstandigheden kan terugkeren naar Irak. U drukte zich uit in algemeen vage bewoordingen, door te stellen dat u niets meer met Irak wil te maken hebben. dat uw zienswijze anders is dan de mensen van Irak en dat u er in het verleden in oorlogssituatie verkeerde. We merken echter op dat u in Oekraïne nooit een verzoek om internationale bescherming indiende, dit in tegenstelling tot in België.

Daarnaast merken we op dat u zelf verklaarde dat u voor het laatst terugkeerde naar uw land van oorsprong in mei 2021 en dit voor 2 of 3 weken, maar het niet te kunnen verdragen er langer dan 2 of 3 weken te zijn. U gaf aan dat u er om persoonlijke en familiale redenen was, om enkele kwesties van papieren te regelen. U gaf aan dat u spijtig genoeg genoodzaakt bent om af en toe naar daar te gaan, zoals naar eigen zeggen uit uw paspoort blijkt. Uit uw paspoort blijkt inderdaad dat u inderdaad herhaaldelijk terugkeerde naar Irak, meer bepaald van 02/12/2016 tot 26/12/2016; van 07/03/2017 tot 11/03/2017; van 11 /06/2019 tot 25/06/2019 en van 01 /05/2021 tot 23/05/2021.

In België diende u twee verzoeken om internationale bescherming in. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd u door het CGVS op 30/08/2022 zowel de vluchtelingen-status als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, een beslissing die definitief geworden is aangezien u tegen deze beslissing geen beroep indiende. Het CGVS was in haar beslissing dd. 30/08/2022 van oordeel dat u Irak in 2006 verliet omwille van de algemene veiligheidssituatie die er toen heerste en dat het loutere gegeven een soenniet in Bagdad te zijn, actueel niet volstaat om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Bovendien was het CGVS van oordeel dat u niet aannemelijk maakt dat uw levensstijl dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou kunnen of willen schikken naar de levensstijl die geldt in Irak, noch dat uw (levens)stijl dusdanig problematisch zou zijn dat u bij terugkeer naar Irak hierdoor een doelwit zou vormen en problemen zou kennen binnen de Iraakse maatschappij. Tot slot was het CGVS van oordeel dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Vervolgens diende u in België een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 23/11/2022 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Op 08/12/2022 diende u tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schorsend beroep in, dat op heden nog steeds hangende is. Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat u in het kader van uw volgend verzoek om internationale bescherming verklaarde homoseksueel te zijn en omwille hiervan niet naar Irak te kunnen terugkeren. Het CGVS stelde dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming ruimschoots de tijd, alsook verschillende mogelijkheden had om uw vermeende seksuele geaardheid en uw vrees omwille hiervan kenbaar te maken, doch dit deed. Het CGVS was dan ook van oordeel dat uw vermeende seksuele geaardheid niet

aannemelijk werd gemaakt en u geen persoonlijke vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS herhaalde bovendien dat u niet in aanmerking kwam voor een subsidiaire beschermingsstatus, gelet op de beoordeling die het reeds maakte in het kader van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van uw eerste verzoek.

Het CGVS concludeerde dan ook dat er geen element bestaat waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving naar uw land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande elementen, kan enkel worden vastgesteld dat u niet op het eerste zicht aannemelijk maakt niet in veilige omstandigheden te kunnen terugkeren naar Irak.

Wat uw mogelijkheid betreft om in duurzame omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong, wijzen we er op dat u op heden een volwassen man van 35 jaar bent die de helft van zijn leven in Irak heeft doorgebracht en niet in Oekraïne. U beheerst de officiële landstaal, volgende er onderwijs tot uw 18 jaar, groeide er op en woonde er. U verklaarde dat uw ouders, broers en zus alien op heden in Turkije verblijven. Bovendien verklaarde u eerder dat u sinds u naar Oekraïne verhuisde, jammer genoeg verplicht was er herhaaldelijk naar terug te keren om persoonlijke en familiale zaken te regelen. Uit uw paspoort bleek dat u sinds afgifte van dit paspoort op 22/08/2016 naar Irak terugkeerde van 02/12/2016 tot 26/12/2016; van 07/03/2017 tot 11/03/2017; van 11/06/2019 tot 25/06/2019 en van 01/05/2021 tot 23/05/2021. We wijzen er op dat u een zeer hooggeschoolde jongeman bent, gespecialiseerd als oogarts en met een zeer grote in Oekraïne verworven kennis, expertise en ervaring, die bovendien de helft van zijn leven in Irak doorbracht, de officiële landstaal beheerst, er herhaaldelijk naar terugkeerde en waarvan dus redelijkerwijs verwacht kan worden dat u er op duurzame wijze naar terugkeert.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u in het kader van deze aanvraag niet op het eerste zicht aannemelijk dat u niet in staat bent om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong zoals bedoeld in artikel 2, lid 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Artikel 2, eerste lid, c) van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 stelt dat het besluit van toepassing is op de gezinsleden van Oekraïense onderdanen die vóór 24/02/2022 in Oekraïne verbleven. Artikel 2, eerste lid, stelt evenwel dat het besluit van toepassing is op personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon. Bovendien stelt artikel 2, vierde lid, dat voor de toepassing van artikel 2, eerste lid, c), de personen die geacht worden deel uit te maken van een gezin dit enkel vormen indien het gezin vóór 24/02/2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat u uw Oekraïens adoptiekind niet meer zag sinds u Donetsk in 2014 verliet en geen idee heeft waar dit kind momenteel verblijft. U gaf aan reeds lange tijd geen contact mee te onderhouden met de moeder van uw adoptiekind en te hebben gehoord dat zij ofwel in Rusland zijn ofwel nog steeds in Donetsk. Wat er ook van zij: het mag duidelijk zijn dat u sinds 2014 geen gezin meer vormt met uw adoptiekind en u dus niet kan beschouwd worden als gezinslid van een Oekraïense onderdaan in de zin van artikel 2, eerste lid, c) van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Gelet op het feit dat uw schorsend beroep tegen de beslissing van het CGVS in het kader van uw volgend verzoek om internationale bescherming op heden nog steeds hangende is, wordt u geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 2, lid 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker zet zijn middel uiteen als volgt:

"Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd. Verzoeker verwijst in deze naar een schending van art. 3 EVRM.

Art. 2, lid 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022-382 bepaalt dat de lidstaten dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toepassen op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning, die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige én duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

Dat verzoeker niet veilige én duurzaam kan terugkeren naar zijn land of regio naar oorsprong.

[...] Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker beroept zich bovendien op de algemene beginselen van behoorlijk bestuur:

- redelijkheidsbeginsel:

Dit betekent dat, als de staatssecretaris van Asiel en Migratie een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat allé belangen die bij de beslissing gemoeid zijn, tegen elkaar moeten zijn afgewogen.

Dat het duidelijk is dat de staatssecretaris van Asiel en Migratie dit beginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de belangen van verzoeker.

- Zorgvuldigheidsbeginsel:

De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen. De Staatssecretaris van Asiel en Migratie heeft nagelaten de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken.

Men onderzoekt niet zorgvuldig of verzoeker terug kan keren naar zijn land van herkomst.

- Motiveringsplicht:

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier.

Verzoeker is afkomstig uit Irak. Als kind leefde hij al in zeer gevaarlijke omstandigheden. Hij reisde na de val van het regime met zijn familie op en af naar Syrië, zodat zij nooit lang op dezelfde plaats dienden te verblijven uit vrees voor hun leven. Na sektarisch geweld, waarbij de grootvader van verzoeker het leven liet in 2006, verlieten verzoeker en zijn familie Irak. De familie van verzoeker reisde af naar Syrië, doch diende daar na de burgeroorlog terug te vertrekken omwille van de oorlogssituatie. Zij werden in Irak bedreigd met de dood en reisden af naar Turkije, alwaar zij nu reeds jaren verblijven.

Verzoeker verbleef sinds 2006 tot begin maart 2022 in Oekraïne. Hij heeft dan ook geen enkele binding meer met Irak. Hij keerde enkele malen terug voor zeer korte periodes, dit om praktische en administratieve zaken te regelen voor zijn familie. Dit werd van hem verwacht, gezien hij het oudste kind is. Verzoeker kon dan ook niet anders dan die reizen te maken, door de druk van zijn familie. Hij verbleef daar bij zijn grootouders en deed enkel de hoogstnodige verplaatsingen. Hij verbleef daar dus ondergedoken. Hij keerde een laatste keer terug naar Irak in mei 2021.

Verzoeker verklaarde duidelijk dat hij niemand meer heeft in Irak, waarnaar hij kan terugkeren. Na alles wat met hem gebeurd is in Irak, wil hij dan ook niet meer terugkeren. Hij bracht zijn kindertijd merendeels door in een oorlogssituatie.

Bovendien is verzoeker homoseksueel, waardoor hij, gelet op zijn seksuele geaardheid, gevaar loopt in zijn land van herkomst.

In de beslissing stelt verwerende partij dat verzoeker nooit een verzoek tot internationale bescherming deed in Oekraïne. Verzoeker deed in Oekraïne nooit een verzoek tot internationale bescherming, gezien hij een legaal verblijf verkreeg in Oekraïne, eerst op basis van zijn studies, nadien op basis van zijn geadopteerd kind. Hij had dan ook een permanente verblijfsvergunning en riskeerde dan ook niet te moeten terugkeren naar Irak. Hij heeft zijn leven op een normale manier kunnen uitbouwen in Oekraïne tot op het moment dat aldaar de oorlog uitbrak en hij opnieuw de oorlog moest beleven, dit keer als volwassen man.

Het is dan ook onredelijk te stellen dat verzoeker in veilige omstandigheden kan terugkeren, gezien hij geen internationale bescherming vroeg in Oekraïne.

Dit schendt dan ook het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoeker en zijn dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing!

Verwerende partij dient ook na te gaan of verzoeker op duurzame wijze kan terugkeren naar zijn land van herkomst, zijnde Irak. Dit is geenszins het geval.

Verzoeker kan in Irak geen vrij leven leiden. Hij is homoseksueel en zou zijn geaardheid daar moeten verbergen. Er wordt daar van hem verwacht zo snel mogelijk te huwen met een vrouw. Verzoeker kan daar onmogelijk bekennen homoseksueel te zijn, zonder daar de ernstige gevolgen van te moeten dragen. Hij kan dan ook niet in veilige omstandigheden terugkeren naar Irak noch kan hij daar zijn eigen leven leiden. Hij zal zijn seksuele geaardheid moeten verbergen voor zijn landgenoten om geen gevaar te lijden. Verzoeker is daarnaast verwesterd, na zijn langdurig verblijf in Oekraïne gedurende 16 jaar. Hij kan zich onmogelijk nog aanpassen aan de levensstijl in Irak. Hij proefde al die jaren van een vrij leven. De aanpassing naar de levensstijl in Irak is dan ook ondraaglijk voor verzoeker. Het is net omdat verzoeker hooggeschoold is dat hij eens te meer zal lijden onder de situatie. Verzoeker ervaart reeds jaar en dag een vrij leven, waarin hij zichzelf kan ontplooiën en ontwikkelen, waar hij zich kan begeven in de holi-bi-gemeenschap zonder daar problemen door te ervaren.

De beslissing stelt dat hij gedurende de helft van zijn leven in Irak heeft verbleven en dat hij zich daar goed zou kunnen aanpassen. Verzoeker wenst op te merken dat hij als kind in Irak woonde, waarvan hij de helft in goede omstandigheden kon leven en de andere helft in een oorlogssituatie. Hij reisde bovendien, samen met zijn familie, over en weer naar Syrië na de val van het regime. Zijn volwassen leven heeft hij steeds doorgebracht in Oekraïne.

Verzoeker kan dan ook niet in duurzame omstandigheden terugkeren naar zijn land van herkomst. Zijn familie leeft in Turkije. Hij heeft enkel zijn grootouders nog in Irak, doch deze zijn op leeftijd. Hij zal zijn grootouders dan ook binnen afzienbare tijd verliezen, daarna heeft hij niemand meer in Irak.

Bovendien kan verzoeker niet zomaar de geneeskunde uitoefenen in Irak. Verzoeker is dan wel hooggeschoold, doch kan zijn diploma's niet verzilveren in Irak. Hij heeft aldaar geen licentie en zou zijn studies opnieuw moeten doen in Irak. In Irak worden enkel medische studies aanvaard die gevolgd zijn in andere Arabische landen. Het is onmogelijk daar een licentie te krijgen op basis van studies in Oekraïne. Bovendien worden artsen in Irak bedreigd en gedood. Hij zou aldaar niet over de juiste middelen en materialen kunnen beschikken om zijn job goed te kunnen uitvoeren.

Hij kan aldus niet op duurzame wijze terugkeren naar Irak.

De beslissing schendt dan ook het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Daarnaast houdt de beslissing ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming.

De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker is gebeurd.

Er is niet onderzocht of verzoeker op duurzame en veilige wijze kan terugkeren naar Irak.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens het dossier van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te

stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat om vast te stellen dat op duidelijke wijze de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de basis liggen van de genomen beslissing. De inhoud verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker gaat in zijn middel ook over tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, wat bevestigt dat hij er kennis van heeft kunnen nemen. Hiermee is het doel bereikt dat wordt beoogd met het bestaan van de formele motiveringsplicht. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. Waar verzoeker overgaat tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid daarnaast op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU.

De voormelde artikelen uit de Vreemdelingenwet maken deel uit van Titel II, Hoofdstuk IIbis van deze wet dat een omzetting is van de bepalingen van de Richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen (hierna: de Richtlijn 2001/55/EG).

De Richtlijn 2001/55/EG voorziet dat de massale toestroom van ontheemden wordt vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat met gekwalificeerde meerderheid van stemmen wordt genomen en dat dit besluit tot gevolg heeft dat de ontheemden op wie het betrekking heeft in alle lidstaten tijdelijke bescherming krijgen, overeenkomstig de bepalingen van deze richtlijn (artikel 5). De lidstaten kunnen ook andere categorieën ontheemden dan deze die vallen onder het besluit van de Raad van de Europese Unie tijdelijke bescherming krachtens deze richtlijn bieden in geval deze om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen (artikel 7). Wat betreft de verplichtingen van de lidstaten jegens de begunstigten van de tijdelijke bescherming wordt, onder meer, voorzien dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen opdat de begunstigten voor de volledige duur van de tijdelijke bescherming over verblijfstitels beschikken, waartoe documenten of andere gelijkwaardige bewijsstukken worden verstrekt (artikel 8).

Zoals reeds aangegeven, zijn de bepalingen van de Richtlijn 2001/55/EG omgezet in de Belgische wetgeving, meer bepaald in de artikelen 57/29 tot en met 57/36 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar de lidstaten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van de Richtlijn 2001/55/EG, de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de

daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming genieten (§ 1). Deze tijdelijke bescherming wordt in beginsel verleend voor een periode van één jaar vanaf de datum van de inwerkingstelling van de tijdelijke bescherming en deze termijn wordt automatisch verlengd met zes maanden voor een tweede periode van één jaar. De totale periode van twee jaar kan worden verlengd voor een nieuwe periode van maximaal één jaar door een nieuw besluit van de Raad van de Europese Unie (§ 2).

Artikel 57/30, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“Onder voorbehoud van de toepassing van § 2 of van artikel 57/32 machtigt de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, zoals bedoeld in artikel 57/29, tot een verblijf van een jaar. Die machtiging wordt hernieuwd, met periodes van zes maanden, zolang de tijdelijke bescherming niet beëindigd is in een van de gevallen omschreven in artikel 57/36, § 1. De duur van de machtiging kan worden beperkt tot de periode voorafgaand aan de automatische beëindiging van de tijdelijke bescherming die in werking werd gesteld door het besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 1, of kan verlengd worden door een besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 2, tweede lid.

De Koning bepaalt de wijze van de indiening van de aanvraag tot het verkrijgen van deze machtiging tot verblijf bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Bij de aanvraag om een machtiging tot verblijf wordt aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, een document overhandigd, opgesteld in een taal die hij begrijpt, waarin de bepalingen over de tijdelijke bescherming die op hem van toepassing zijn, duidelijk worden uiteengezet.

De inschrijving in het vreemdelingenregister van de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet en die gemachtigd is tot een verblijf, en de afgifte van de verblijfstitel, die hiervan bewijs oplevert, gebeuren overeenkomstig de bepalingen van artikel 12.

De afgegeven verblijfstitel blijft geldig tot het einde van de geldigheidsduur van de machtiging. Hij wordt op verzoek van de betrokkene verlengd of vernieuwd door het gemeentebestuur van de verblijfplaats op voorwaarde dat de aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de geldigheidstermijn van de verblijfstitel en voorzover de minister of zijn gemachtigde de machtiging niet heeft beëindigd op grond van artikel 57/32, § 1, of artikel 57/36, § 2.

De Koning bepaalt de termijnen en de voorwaarden voor de vraag om vernieuwing of verlenging van de verblijfstitel.”

De Richtlijn 2001/55/EG vond een eerste concrete toepassing met het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU. Artikel 2 van dit besluit verduidelijkt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is, met name:

“1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

- a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;*
- b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;*
- c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.*

2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.

4. Voor de toepassing van lid 1, punt c), worden de volgende personen geacht deel uit te maken van een gezin, voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef:

a) de huwelijkspartner van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of diens niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of in de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld volgens het vreemdelingenrecht van die lidstaat;

b) de minderjarige ongehuwde kinderen van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of van diens huwelijkspartner, zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen kinderen die binnen of buiten het huwelijk zijn geboren of geadopteerde kinderen;

c) andere naaste familieleden die met het gezin samenwoonden ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels afhankelijk waren van een in lid 1, punt a) of punt b), genoemde persoon.”

2.5. In de bestreden beslissing heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker noch op grond van artikel 2, lid 1, c) noch op grond van artikel 2, lid 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming in België en de bijhorende machtiging tot verblijf. Dit eerste motief wordt door verzoeker niet betwist. Hij betwist enkel de beoordeling inzake artikel 2, lid 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU, met name dat hij kan worden geacht in veilige en duurzame omstandigheden te kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong Irak.

2.6. Het begrip “een terugkeer naar het land of de regio van oorsprong in veilige en duurzame omstandigheden” is niet gedefinieerd in de Richtlijn 2001/55/EG of in het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU. In de Mededeling van de Commissie van 21 maart 2022 over operationele richtsnoeren voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 wordt vermeld dat het gaat om een in de richtlijn opgenomen begrip sui generis. In voormelde mededeling wordt als antwoord op de vraag “Wat wordt bedoeld met “niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren” in artikel 2, leden 2 en 3, van het besluit van de Raad?” verduidelijkt: “De verwijzing naar het onvermogen om in veilige en duurzame omstandigheden naar het land of de regio van oorsprong terug te keren, moet worden gelezen in het licht van artikel 2, punt c), van Richtlijn 2001/55/EG, dat specifiek verwijst naar situaties van gewapend conflict of inheems geweld en een ernstig risico van systematische of algemene schendingen van de mensenrechten in het land van oorsprong (...) In dit verband kan het onvermogen om “in veilige omstandigheden terug te keren” bijvoorbeeld voortvloeien uit een duidelijk risico voor de veiligheid van de betrokkene, situaties van gewapend conflict of endemisch geweld, gedocumenteerde risico’s op vervolging of andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Wil de terugkeer “duurzaam” zijn, dan moet de betrokkene in zijn of haar land of regio van oorsprong actieve rechten kunnen genieten, zodat hij of zij vooruitzichten heeft dat aldaar in zijn of haar basisbehoeften zal worden voorzien en hij of zij in de samenleving kan integreren. Om te bepalen of de terugkeer “in veilige en duurzame omstandigheden” plaatsvindt, moeten de lidstaten zich baseren op de algemene situatie in het land of de regio van oorsprong. Niettemin moet de betrokkene op individueel niveau kunnen bewijzen of een begin van bewijs kunnen leveren dat hij of zij niet in staat is om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar zijn of haar land of regio van oorsprong. In dat verband moeten de lidstaten rekening houden met de vraag of de betrokkene nog steeds een betekenisvolle band heeft met zijn of haar land van oorsprong, bijvoorbeeld rekening houdend met de tijd die hij of zij in Oekraïne heeft verbleven dan wel familie in zijn/haar land van oorsprong.” Aldus wordt toegelicht dat “de veiligheid” betrekking heeft op onder meer situaties van gewapend conflict. De “duurzame” terugkeer moet mogelijk zijn, wat betekent dat verzoeker in Irak, zijn land van herkomst, actieve rechten moet kunnen genieten om een vooruitzicht te hebben om in zijn basisbehoeften te voorzien en dat integratie in het herkomstland mogelijk is.

2.7. Verzoeker wijst erop dat hij reeds als kind in Irak in zeer gevaarlijke omstandigheden leefde en dat hij samen met zijn familie het land reeds in 2006 heeft verlaten. Hij stelt dat hij geen enkele binding meer heeft met Irak en dat hij enkel kortstondige reizen heeft gemaakt naar Irak om praktische en administratieve zaken te regelen voor zijn familie. Hij stelt dat hij er verbleef bij zijn grootouders en enkel de hoogstnodige verplaatsingen deed. Hij betoogt dat hij daar aldus ondergedoken verbleef. Bovendien stelt verzoeker dat hij homoseksueel is en dat hij, gelet op zijn seksuele geaardheid, gevaar loopt in zijn land van herkomst. Hij stelt dat hij geen vrij leven zal kunnen leiden in Irak en dus geen duurzame terugkeer mogelijk is. Hij wijst op zijn seksuele geaardheid en op zijn verwestering om te stellen dat hij zich niet meer zal kunnen aanpassen naar de levensstijl in Irak. Hij is tevens van oordeel dat hij geen geneeskunde zal kunnen uitoefenen in Irak en dat zijn diploma’s daar niets waard zijn. Hij zal zijn studies opnieuw moeten doen, daar enkel medische studies worden aanvaard die werden gevolgd in andere Arabische landen. Hij betoogt verder dat artsen in Irak worden bedreigd en gedood en dat hij in Irak niet over de juiste middelen en materialen kan beschikken om zijn job goed uit te voeren.

2.8. Wat betreft de mogelijkheid om in veilige omstandigheden terug te keren naar Irak heeft verweerder er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker geen verklaringen of bewijzen voorlegde waaruit blijkt dat hij niet in veilige omstandigheden kan terugkeren naar dat land. Hij motiveert dat verzoeker zich uitdrukte in algemene en vage bewoordingen door te stellen dat hij niets meer met Irak te maken wil hebben, dat zijn zienswijze anders is dan de mensen van Irak en dat hij in het verleden aldaar in een oorlogssituatie verkeerde. Verzoeker gaat niet in op deze motieven en herhaalt enkel deze algemene en vage beweringen zonder hiervan enig begin van bewijs voor te leggen.

In de bestreden beslissing wijst verweerder er ook op dat verzoeker nooit een verzoek om internationale bescherming indiende in Oekraïne. Verzoeker betoogt dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat hij in veilige omstandigheden kan terugkeren naar Irak omdat hij geen internationale bescherming heeft aangevraagd in Oekraïne. Hij gaat er met zijn kritiek echter aan voorbij dat verweerder geenszins enkel verwijst naar het gegeven dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend Oekraïne om te stellen dat hij in veilige omstandigheden kan terugkeren naar Irak. Verweerder merkt immers ook op dat verzoeker voor het laatste terugkeerde naar Irak in mei 2021 en dat uit zijn paspoort blijkt dat hij herhaaldelijk naar daar terugkeerde, in december 2016, in maart 2017, in juni 2019 en in mei 2021. Tevens wordt er op gewezen dat verzoeker twee verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten waarbij het volgende wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“In België diende u twee verzoeken om internationale bescherming in. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd u door het CGVS op 30/08/2022 zowel de vluchtelingen-status als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, een beslissing die definitief geworden is aangezien u tegen deze beslissing geen beroep indiende. Het CGVS was in haar beslissing dd. 30/08/2022 van oordeel dat u Irak in 2006 verliet omwille van de algemene veiligheidssituatie die er toen heerste en dat het loutere gegeven een soenniet in Bagdad te zijn, actueel niet volstaat om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Bovendien was het CGVS van oordeel dat u niet aannemelijk maakt dat uw levensstijl dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou kunnen of willen schikken naar de levensstijl die geldt in Irak, noch dat uw (levens)stijl dusdanig problematisch zou zijn dat u bij terugkeer naar Irak hierdoor een doelwit zou vormen en problemen zou kennen binnen de Iraakse maatschappij. Tot slot was het CGVS van oordeel dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Vervolgens diende u in België een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 23/11/2022 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Op 08/12/2022 diende u tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schorsend beroep in, dat op heden nog steeds hangende is. Uit de beslissing van het CGVS blijkt dat u in het kader van uw volgend verzoek om internationale bescherming verklaarde homoseksueel te zijn en omwille hiervan niet naar Irak te kunnen terugkeren. Het CGVS stelde dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming ruimschoots de tijd, alsook verschillende mogelijkheden had om uw vermeende seksuele geaardheid en uw vrees omwille hiervan kenbaar te maken, doch dit deed. Het CGVS was dan ook van oordeel dat uw vermeende seksuele geaardheid niet aannemelijk werd gemaakt en u geen persoonlijke vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS herhaalde bovendien dat u niet in aanmerking kwam voor een subsidiaire beschermingsstatus, gelet op de beoordeling die het reeds maakte in het kader van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van uw eerste verzoek.

Het CGVS concludeerde dan ook dat er geen element bestaat waaruit blijkt dat een verwijdering of terugdrijving naar uw land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

Aldus werden verzoekers verklaringen inzake zijn homoseksualiteit, die volgens de commissaris-generaal niet aannemelijk werd gemaakt, en zijn verwestering reeds beoordeeld in het kader van een mogelijke terugkeer naar Irak. Het komt niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk over van verweerder om te stellen dat verzoeker in veilige omstandigheden kan terugkeren naar Irak, nu hij in het kader van zijn aanvraag om tijdelijke bescherming op grond van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU enkel opnieuw dezelfde vage beweringen heeft aangevoerd, zonder enig begin van bewijs voor te leggen. Hij kan de motieven van de bestreden beslissing ook niet weerleggen door enkel opnieuw te wijzen op deze blote beweringen.

Bovendien heeft verzoeker de mogelijkheid gehad om in beroep te gaan tegen de negatieve beslissingen van de commissaris-generaal. Bij de eerste beslissing van 30 augustus 2022 heeft hij ervoor gekozen om geen beroep aan te tekenen, maar bij de tweede beslissing van 13 november 2022 wel. Bij arrest van 4 april 2023 met nummer 287 188 verwierp de Raad echter dit beroep. Hierbij werd nogmaals gesteld dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt:

“Het geheel van zijn uiterst oppervlakkige en onvolledige verklaringen, heeft tot gevolg dat verzoeker een homoseksuele geaardheid in de zin van een fundamenteel kenmerk, dat deel uitmaakt van zijn identiteit, niet aannemelijk gemaakt, laat staan de problemen die hij door deze beweerde geaardheid zou hebben gekend. De vraag naar de nationale bescherming vanwege de Iraakse autoriteiten omwille van de seksuele geaardheid, stelt zich aldus niet.”

Verzoeker kan zich dus geenszins blijven beroepen op enige homoseksuele geaardheid nu hij deze in het verleden niet aannemelijk heeft kunnen maken en het ook in zijn verzoekschrift houdt bij blote beweringen. Verzoeker toont met zijn kritiek geenszins aan dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een veilige terugkeer naar Irak en maakt niet aannemelijk dat verweerder onzorg-vuldig dan wel kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen dat verzoeker in veilige omstandigheden kan terugkeren naar Irak.

2.9. Wat betreft de mogelijkheid om in duurzame omstandigheden terug te keren naar Irak, wijst verweerder erop dat verzoeker een volwassen man is van 35 jaar en dat hij de helft van zijn leven in Irak heeft doorgebracht. Verzoeker beheerst de officiële landstaal, volgde er onderwijs en groeide daar op. Hij is ook reeds meermaals teruggekeerd naar Irak. Verweerder stelt vast dat verzoeker een zeer hooggeschoolde jongeman is en dat er redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er op duurzame wijze naar terugkeert. Hij motiveert dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet in staat is om in veilige én duurzame omstandigheden terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker betwist deze motieven, maar gaat er niet concreet op in. Hij wijst erop dat zijn familie in Turkije leeft en dat hij enkel nog grootouders heeft in Irak. Hij betoogt dat hij zijn grootouders binnen afzienbare tijd zal verliezen en dat hij daarna niemand meer heeft in Irak. Verzoekers beweringen in zijn verzoekschrift komen echter niet overeen met zijn recente verklaringen bij de Dienst Vreemdelingen-zaken op 16 maart 2023. Op de vraag *“Waar verblijft u in Irak”* heeft verzoeker geantwoord als volgt: *“Het kan verschillende zijn. Bij mijn oma, vrienden of bij oom. Meestal was ik bij mijn oom. Ik was bang dat er ergens een bom zou ontploffen en die vrees heb ik nog van mijn kinderjaren. Weinig mensen wisten dat als ik in Irak was. Ik probeerde mij altijd schuil te houden”*. Op de vraag *“Heeft u, met uitzondering van uw oma en oom, nog familie in Irak?”* antwoordde verzoeker *“Zeker, maar ik heb niet met iedereen contact. Ik weet dat er nog familieleden zijn langs de kant van mijn moeder en vader met wie ik geen contact meer heb. Ik weet niet waar ze wonen. Mijn oma is twee maanden geleden gestorven.”* Verzoeker kan dan ook niet zonder meer de motieven inzake een duurzame terugkeer onderuit halen door te stellen dat hij *“niemand”* meer heeft in Irak, terwijl hij in het verleden reeds een beroep heeft kunnen doen op zijn oom en op vrienden.

In zoverre verzoeker stelt dat hij niet zomaar geneeskunde kan uitoefenen in Irak en dat hij zijn studies opnieuw zal moeten doen, wijst de Raad erop dat hij deze blote beweringen geenszins staft met enig begin van bewijs. Bovendien toont hij met deze argumenten nog niet aan dat hij geen duurzaam leven zou kunnen opbouwen bij een terugkeer naar Irak. Waar hij nog stelt dat artsen worden bedreigd en gedood in Irak en dat hij daar niet over de juiste middelen en materialen zou kunnen beschikken, stelt de Raad nogmaals vast dat verzoeker nalaat om zijn beweringen te staven met enig (begin van) bewijs. Bovendien heeft hij deze argumenten ook reeds aangehaald in zijn eerste verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing van 30 augustus 2022 geoordeeld als volgt: *“U haalde voorts nog aan dat u als dokter een risico loopt ingeval van een terugkeer naar Irak. U kan uw vrees dienaangaande echter niet concretiseren. U komt hier niet verder dan het in algemene termen opmerken dat het voor artsen niet veilig is, dat ze niet beschermd worden. Enkel de artsen die samenwerken met de partijen worden beschermd, zo stelt u (zie CGVS p.9). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u, omwille van het feit dat u arts bent, een verhoogd risico loopt ingeval van een terugkeer naar Irak. Dient hier nogmaals te worden benadrukt dat u reeds meermaals terugkeerde naar Irak en geen problemen kende in Bagdad (zie supra).*

Indien u daadwerkelijk meent dat u, louter omwille van uw profiel als arts, een verhoogd risico loopt, kan logischerwijs verondersteld worden dat u niet meermaals zou terugkeren naar de plaats waar uw leven in gevaar zou zijn. Eveneens kan verondersteld worden dat uw familie, ook al bent u de oudste zoon, dan

wel begrip zou hebben voor het feit dat het een te groot risico inhoudt voor u om terug te keren en een andere manier zou zoeken om hun praktische, dan wel administratieve zaken te regelen.

Dat u in de periodes dat u terugkeerde naar en verbleef in Bagdad niet als arts aan de slag was, kan hier ook geen ander licht op werpen. Het loutere feit dat u arts bent volstaat immers niet om te besluiten van een noord aan internationale bescherming. U dient uw vrees voor vervolging, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto aan te tonen maar blijft hier in gebreke. U komt immers niet verder dan in loutere algemene bewoordingen op te merken dat 'alle artsen risico lopen'. Dit volstaat niet.

U stelde voorts nog dat u 'uzelf niet ziet in Irak'. Er is volgens u 'geen plek' meer voor u daar en u ziet in het algemeen geen toekomstig leven in Irak (CGVS, p.9). U woont er al sinds uw achttiende niet meer en bracht uw adolescentie jaren integraal door in Oekraïne. U maakt echter niet aannemelijk dat uw levensstijl dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou kunnen of willen schikken naar de levensstijl die geldt in Irak. Evenmin toont u met uw verklaringen aan dat uw (levens)stijl dusdanig problematisch zou zijn dat u bij terugkeer naar Irak hierdoor een doelwit zou vormen en problemen zou kennen binnen de Iraakse maatschappij (zie infra).

Wat betreft uw bijkomende verwijzingen naar de Irakese medische infrastructuur die volgens u te kort zou schieten, i.e. verouderd materiaal en het ontbreken van specifieke microscopen, waardoor u uw beroep niet goed zou kunnen uitoefenen (CGVS, p.10) dient het CGVS aan te stippen dat dergelijke motieven niet ressorteren onder de criteria voor internationale bescherming."

Verzoeker geeft vooral aan te volharden in zijn eerdere verklaringen, maar toont hiermee nog niet aan dat verweerder op incorrecte, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij wel degelijk in duurzame omstandigheden kan terugkeren naar Irak. Hij laat na zijn beweringen te onderbouwen met een begin van bewijs. Zelfs al zou het trouwens zo zijn dat de medische infrastructuur in Irak beperkter is dan in Oekraïne of België, betekent dit nog niet dat verzoeker er niet op een zinvolle wijze zijn beroep als arts kan uitoefenen.

2.10. Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat er geen grondig en individueel onderzoek naar zijn situatie werd gevoerd. Hij slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat verweerder op basis van incorrecte feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat hij in veilige en duurzame omstandigheden kan terugkeren naar zijn land van oorsprong Irak, zoals bedoeld in artikel 2, lid 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU. Een schending van dit artikel of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.11. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift nog op zeer algemene wijze op een schending van artikel 3 van het EVRM. Daargelaten de vraag of het hierbij gaat om een daadwerkelijk rechtsmiddel dat concreet wordt uiteengezet, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins een schending van deze bepaling aannemelijk maakt. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker immers aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Allereerst wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Daarnaast kan worden verwezen naar bovenstaande bespreking om te besluiten dat verzoekers kritiek enkel bestaat uit blote beweringen en dat hij geen concrete vrees voor een terugkeer naar Irak aanbrengt. Bovendien dient er op te worden gewezen dat hij reeds tweemaal een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat telkens negatief werd afgesloten. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in geen geval aannemelijk gemaakt.

2.12. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS